

A német független szocialisták – Moszkváért.

„Azonnal csatlakoznunk kell Oroszországhoz!”

A *Leipziger Volkszeitung*, a német független szocialisták legtekintélyesebb lapja, most ideérkezett számában a következő vezércikket közli:

Mi sohasem tartoztunk a bolsevizmus föltétlen védői közé, mi elvetjük a bolsevik módszernek Németországra való kritikátlan alkalmazását is. Azonban visszautasítjuk azokat a sürű kísérleteket, amelyek megpróbálják az orosz bolsevik politikáját munkásellenesnek föltüntetni. Mi tudjuk jól, hogy a bolsevizmusnak is csak az a célja, hogy fölszabadítsa a munkásosztályt a tőke igrája alól és hogy megalkossa a szocialista társadalmat. Mi nem akarunk arról ítéletet mondani, vajjon a bolsevik rendszer alkalmas-e Oroszországban, hanem arról, hogy alkalmazható-e Németországban is. Attól függetlenül azonban, hogy mi a nézetünk a bolsevizmus módszeréről, azt az egyet mindig hangsúlyoznunk kell, hogy az orosz munkásosztály hozzánk, a nemzetközi proletariátushoz tartozik, hogy testvére az egész világ munkásosztályának és hogy nekünk az orosz proletariátussal kell szoros kapcsolatot keresnünk. Ez azonban nemcsak a német munkásoszágra, hanem az egész világ munkásosztályára áll.

Ha tehát az egész Internacionálnak nyitnunk kell vallania, hogy az orosz munkások, annak ellenére, hogy módszerüket nem mindenütt tartják alkalmasnak, mégis testvéreink és elvtársaink, annál inkább a legnagyobb érdeke a német proletariátusnak, hogy megtalálja a legrövidebb idő alatt a kapcsolatot a bolsevik Oroszországgal. Mi kimutatjuk, hogy a kapitalista népszövetség nem hajlandó Németországot a szükséges nyersanyagokkal és élelmiszerekkel ellátni, ellenben az bizonyos, hogy Oroszországtól belátható időn belül megkaphatjuk a legnagyobb részét annak, amit az ántánt tőlünk meg akar tagadni. Arra azonban gondolni sem lehet, hogy Szovjet-Oroszország egy tőkés Németországtól elhárító a maga kizsákmányolását. Oroszországgal csak akkor léphetünk jó politikai és gazdasági viszonyba, ha mi is szocialista társadalommá alakulunk át, amelyben a proletariátus érdeke a mérvadó, a tőkés érdeke meg teljesen kikapcsolódott.

Oroszország már a háboru előtt is egyike volt legnagyobb szállítóinknak a mezőgazdaság termékei és az ipar számos nyersanyaga tekintetében. A háboru Oroszország e termelését visszavetette és a szovjet-kormány és a munkásosztály még ma is csak a legnagyobb erőfeszítéssel képes az éhínség veszélyét különösen az ipari proletariátusról elhárítani. Azt azonban határozottan meg lehet állapítani, hogy az orosz dolgozó népesség élelmezése biztosítva van, vagy legalább is ott a helyzet nem kedvezőtlenebb, mint a kapitalisztikus kormányzott Németországban, ahol az élelmiszerezellátás összeomlása előtt áll. De még ha Oroszországnak a legközelebbi hónapokban ugyanannyira kellene is szenvednie az élelmiszerekben való szükség miatt, mint nekünk, új terméke következtében a legkedvezőbb kilátás nyílik meg részére. Mert a szovjeturalom alatt a föld megművelése rendkívüli mértékben föllendült. Biztosan várható, hogy Oroszország ideit termései olyan bőséges lesz, hogy a szovjet-kormány mentesül a nép jövő élelmezésének gondjaitól és megkezdheti mezőgazdasági termékei fölszabadságát a külföld iparcikkeit ellenében.

Ebből a szempontból természetesen legelső sorban a szocialista Németország jönne tekintetbe. Oroszország valószínűen már az ideit ősztől kezdve nagymennyiségű élelmiszert, lent és az erdők és mezők egyéb terményeit szállíthatja. Mi ennek ellenében átengedhetjük Oroszországnak mindazt, amit nem tud maga előállítani, mindenekelett mezőgazdasági gépeket, kálit és műtrágyát. Az Oroszországgal való eme árucseré annyiiban volna ránk nézve előnyös, amennyiben a német pénz romlása emellett nem játszanék oly nagy szerepet, mint a nyersanyagok az ántánttól való beszerzése esetében.

Kétségtelen, hogy az ántánt nagyon nem szívesen látná egy szocialista Németországnak kelet felé való fordulását. Azonban aligha van abban a helyzetben, hogy ez ellen valamit tehetne. Talán néhány millió katonát

akar Németországba küldeni, hogy bennünket a hadisarc fizetésére kényszerítsen? Nem is tekintve azt, hogy a hazakivánczó francia és angol katonákból lehetetlen ilyen nagy megszálló csapatot föllátni és azt beláthatatlan időre Németországban tartani és ellátni, számítaniok kell a szövetségeseknek azzal a veszéllyel, hogy a „bolsevik” ragály nem kíméli meg az egyenruhába bujtatott angol és francia proletariátust sem. És mennél nagyobbak a terhek, amelyeket Németországnak egy esetleges megszállása okoz, annál kevesebb a kilátás arra, hogy az ántánt belőlünk annyit sajtoltat ki, amennyivel az ő tőkés gazdasága új életre kelthető volna. Németország megszállása okvetlenül maga után vonja Franciaország és Anglia ipari kilátásainak rosszabbodását, a gazdasági válság, amely elől a győzelmes ántánt sem me-

nekülhet, annál gyorsabban fog bekövetkezni és ennek következtében biztonsággal lehet számítani arra, hogy az ántántnál is hamarosan utat tör magának a győzelmes szocialista gondolat. Az ántánt tehát két malomkö közé kerül: tőkés érdekebe ütközik, ha Németország Oroszországgal szoros gazdasági és politikai viszonyba kerül; ugyanakkor azonban Németországot meg kell védenie a teljes gazdasági összeomlástól, ha egyáltalán ki akar belőle valamit sajtolni. Németország tartós megszállásával való fenyegetéstől tehát nem kell nagyon megijednünk.

A német szocializmus külpolitikájának iránya világosan áll előttünk: újja kell alkotnunk a forradalmi szocializmustól és az osztályharc eszméitől áthatott Internacionálet és azonnal csatlakoznunk kell Oroszországhoz.

A Vörös Hadsereg toborzó ünnepe.

A vörös Katonaest a fővárosi színházakban. — Mindenütt a legnagyobb lelkesedéssel fogadták a népbiztosok hívó szövegét.

Most itt minden szó súlyos, most itt minden lépésnek beláthatatlan hordereje van: ütköző pontja lettünk Kelet- és Nyugat-Európának. Minden lépésünk beláthatatlan horderejű, mert nemcsak itt dobban meg a föld a nyomában, hanem végig dühörög tőle az egész Európa. Kelet ujjongva, diadalmasan, készen a nagy testvérelelésre, minden ország fölszabaduló proletariátusának nagy egyesülésére. Nyugat pedig, Nyugat „győztes” urai, a kapitalizmus vezérfigurái sápadt, gyáva, halálos félelemben remegve.

Minden lépésünk történelem most. A legnagyobbat már megtettük: kimondottuk, hogy le akarjuk, le fogjuk dönteni a kapitalista világrendet és helyébe fölépítjük az igazság, testvériség, munka és egyenlőség alapkövein a proletariátus új világrendjét. Most jön a második nagy lépés: maga a tett, tüzzel és vassal. Mert másképen nem lehet. Most van itt a pillanat, amikor igazán elmondhatjuk: mindent megnyerhetünk, de mindent el is veszíthetünk. Mi pedig nyerni akarunk. Ezt az utolsó, ezt a gigászi, ezt a világszátját a munkának és tőkének nekünk kell megnyerni. Erről van itt szó. Arról, hogy szolgálunk akarunk-e tovább is maradni, a kapitalizmus igavonói vagy fölszabadult, új, boldog, kultúremberké akarunk végre lenni, kinőni a szennyből és nyomorból.

Ezt a döntő, nagy ütközetet a proletárok millióinak kell megvívni — önmagukért. És ha tudtak öt éven át elnyomóik parancsára, elnyomóik érdekében mindent elszedni, minden csatát keresztül veredni, tudjanak, kell tudniok most, amikor arról van szó, hogy pribék, gyilkos elnyomóikat elsöpörve fölépíthessék a munka szabad, boldog, kultúr-társadalmát.

Ezért kell a Vörös Hadsereg tengernyi nagysága, öntudatos viharlelkessége, mindent elsöpörő nagy áradata, óriás ereje, hogy összelelkezve, oceánna dagadva a Keletről erre rohanó testvérmilliókkal, ledöntsék a korhadt Európát, a tőke összeomló Európáját és helyébe nyomban fölépítsék az új, megszüpült kultur-Európát: a munka és munkás Európáját.

Ezért kell még hadsereg, vörös, nagy hadsereg, ezért kell még tűz és vas, hogy ezután minden tüzet békés, boldog élettüzzé és minden vasat teremtő eszközzé alakíthassunk át örökre.

Ez a riadó hangzott el szombaton este Budapesten mind a színházban és ennek kell végig harsogni az egész országban.

Az Operában.

Az Operában összegyűlt proletár közönség feszült nagy érdeklődéssel várta a vörös katonaeest programját. Mielőtt a fügeöny fölgördült volna, Zádor igazgató jelentette be, hogy egyik főszereplő megbetegedése miatt a „Tosca” helyett a „Bajazzók”-at fogják játszani. Beregi Oszkár elszavalta Petőfi Sándornak „Egy gondola bánt engemet” című költeményét. Utána Weltner elvtárs mondott beszédet ezeknek a történelmi pillanatoknak a nagy jelentőségéről.

Tüneményes időket élünk. Inséggel, szenvedésekkel teljes időket. A multak hüneiert kell most szenvednünk. A nagy világföfordulás azért következett be, elháríthatatlan végzet-szerűséggel, mert az emberi társadalom uralkodó osztályai nem tudtak emberek lenni, mert az osztályuralom kegyetlenül, részvétele-nül nézte az emberek óriási többségének ver-

gödését. Az új rend megtámadja a vagyont, de a régi rend milliókat pusztított el gyilkos fegyverekkel, elszakította a gyermekeket a szülőktől és csatasorba állította a szülőket is. Több mint tizenegy millió halott és husz millió rokkant lett áldozata ennek a barbarizmusnak. Le kell rombolni azt a rendszert, amely közönyösen nézi, hogy a jólétben és bőségben tétlenül élő henyelők mellett a dolgozók milliói a legprimitívebb éleltigényeket sem tudják megszerezni. A kommunista világrend rombolni akar, hogy fölépíthesse a szebb jövőt. Most mi mondjuk, hogy fegyverbe az új társadalom megteremtéséhez. Mi, akik folyton a militarizmus ellen beszélünk és minden erőnkkel küzdöttünk a békéért, azt hirdetjük, hogy újból harcot kell kezdenünk. Azonban nem a régi hadsereget akarjuk föllátni, olyan vörös gárdát akarunk teremteni, amelyben az öntudatos emberek tizezrei küzdenek a saját érdekeikért, a saját proletariátusuk védelméért. Az új rend csak a kapitalista termelő-jog teljes szétrombolásával juthat diadatra. De azért senkinek sem kell félnie ettől az új társadalomtól. A munkások nem akarnak új osztályuralmat, hanem minden emberben embert látnak, akinek a részére osztálykülönbség nélkül meg kell adni az élet minden bőségét és szépségét. Nem új elnyomásra szerveződik a Vörös Hadsereg, hanem a régi elnyomás megszüntetésére. Idegen imperialista hódítók lepték el az országot és el akarják venni a lét lehetőségét. A Vörös Hadsereg föladata lesz az, hogy megszabadítsa az országot a külső ellenségtől és megtisztítsa azt a nép belső ellenségeitől is, akik eddig jogtalanságban és nyomorúságban tartották. A Vörös Hadsereg az igazi kulturáért, a népek fölszabadulásáért küzd, tehát mindenkinek segítenie kell azon, hogy ez a hadsereg minél előbb létesüljön.

Hosszu, lelkes tapsvihar követte a Weltner elvtárs szavait, azután megkezdődött a „Bajazzók” előadása.

A Nemzeti Színház

szinpadáról lenyűgöző erővel harsant föl a mi küzdelmes harcainknak, elszánt, lelkes indulója a Marseille, amely bevezetője volt Pogány elvtárs, hadügyi népbiztos beszédének. A fölviharzó tapsorkán sürű egymásutánban szakította meg Pogány elvtárs beszédét, aki a proletariátus jelentőségét és a Vörös Hadsereg szükségességét méltatta.

— Ha azt akarjuk — mondotta —, hogy ez a szórakozás itt a forradalom fővárosában ne csak látszólagos legyen, akkor igyekezzünk a proletariátus hatalmát minden erőnkkel és elszántsággal állandósítani. Mert itt, ebben az országban többé semmiféle más érdek és más akarat nem érvényesülhet, mint a társadalomra hasznos, dolgozó tömegek akarata. A proletariátusnak nem csak a belső megszilárdítására kell gondolnunk, hanem arra is, hogy ma még körül vagyunk véve a cseh imperialisták és a román bojárok hadseregeivel. Fegyverkez-nünk kell és háborút is kell viselnünk, de ebben a háboruban már nem népek állanak majd egymással szemközt, hanem proletárok a kizsákmányolókkal, vagyonszerzésért területar-lókkal. Ebben a harcban már igazán a hazáját védi és ezzel a küzdelemmel lehetővé teszi a világ minden proletariátusának a fölszabadítását a kizsákmányoló nagytőke alól. Ennek a fegyveres erőnek, a Vörös Hadseregnek lesz a föladata, hogy visszaadja nekünk elrablott bányáinkat és termőföldjeinket. Hatalmas szövetségesünk, az orosz szovjet-köztársaság katonái rohamosan közelednek határaink felé, soraikban magyar testvéreinkkel, akik jönnek ujjongva és lelkesedve, hogy velünk együtt segítsék újra elfoglalni ezt az országot, a dolgozó proletárok Magyarországot.

Tomboló lelkesedés közben, a Vörös Hadseregbe való belépésre szólítva föl a szervezett

munkásságot, fejezte be Pogány elvtárs hatalmas beszédét. *Kürti József* ekkor Petőfi „Egy gondolat bánt engemet” című versét szavalta el igen nagy hatással, majd *Abonyi Géza* Farkas Béla: „Vörös Hadsereg”, *Zombory Gyula* Farkas Antal: „Jön az őcsém” és *Kiss József* egyik forradalmi lendületű versét szavalták el.

A Vígsházban.

A Vígsházban a függöny fölgördülte előtt a zenekar játszotta el a Marseillaise-t. Ezután a félig széthuzott függöny között a piros díszszóval bevont szónoki emelvényről *Kun Béla* elvtárs mondotta a következőket:

A magyar proletárság most éli a forradalmat, amikor folszabadó fegyver lett a kezében az elnyomó fegyver. Ezt a fegyvert most mindenkinek meg kell ragadni, még annak is, akinek az sohasem volt a kezében. A magyar proletárnak van most már mit védenie. Van most már hazája. Tudhatja minden dolgozó proletár, hogy nem idegen érdekekért, hanem a maga nagy, szent érdekeiért kell az utolsó, a döntő ütközetbe menni. A forradalmi Vörös Hadsereg, amelynek egyik napról a másikra hatalmas nagy hadsereggé kell nőni, nem a rombolás, nem a gyilkolás, hanem az építés hadserege, amely csak itél és büntet. Eljöttünk ide, hogy fölhívjunk minden proletárt, hogy be a Vörös Hadseregbe, mert van már hazája, amit megvédelmezzon magának és a világ minden proletárjának a kapitalista leigazolása ellen. Minden proletár álljon talpra és legyen lelkes katonája a világot folszabadó Vörös Hadseregnek.

A Kun elvtárs szavait követő lelkes tapsvihar után *Bokányi elvtárs* állott a szónoki emelvényre.

— Ki akarja a szabadságot, a jólétet, a boldogságot? — mondotta többek között. Ez a kérdés nem új, végigvonnul az egész világtörténelemben. Mindig ott élt az elnyomottak lelkében. A csődöt mondott kapitalizmus nem tudta többé magasabb kultúrába vezetni az emberiséget, ezt az új nagy kultúrát nekünk kell megteremtünk. Amíg a döntő nagy csatát megnyerjük, nagy harc van még hátra. Aki ezt meg akarja nyerni, aki önmagát és az emberiséget föl akarja szabadítani, aki új, szebb és boldogabb világot akar, annak a döntő ütközetre induló Vörös Hadseregben a helye, amelynek olyan hatalmasnak kell lenni, hogy megrázhassuk Európá sarkát és ledönthessük az élet bitorolt trónjáról a kapitalizmust.

A *Bokányi elvtárs* szavait követő zúgó taps elcsillapultával a „Liliom” megkezdése előtt *Balassa Jenő* elvtárs szavalta még el *Farkas Bélának* „A Vörös Hadsereg” című nagyhatású versét, majd *Lukács*, a Vígsház egyik fiatal művésze *Farkas Antal* „Jön az őcsém” című költeményét.

A Magyar Színházban

Garbai Sándor elvtárs, a Magyar Tanácsköztársaság elnöke mondott gyönyörű toborzóbeszédet. Egy letört korszak éjszakája után, — mondotta többek között — új korszak hajnalhasadásán a munka igazságáért indulunk harcba. A nagy vérzivatar fölbresztette az emberek öntudatát. A tőke ideológiája összeomlott. A nyugati tőkésék mégis, akik a demokrácia, igazság és szabadság jelszavaival győztek, új bilincseket kovácsolnak. Mert nevezéské népszövegeteknek vagy világuralomnak, bilincs az, ha népekre a népek akaratát nélkül erőszakolják! Ez ellen pedig fegyverrel is küzdenünk kell. Nyugatról kelet felé kell tekintetünket fordítani, ahol munkáskultúra kovácsolja erőssé a társadalmat. A munkás küzd, ha önmagáért küzdhet. De ezzel magunkra vonjuk a tőkésék haragját, akik fegyverrel is készek leverni bennünket. A munkás jóléte követeli a védelmi harcot. Szükség van a Vörös Hadseregbe. Aki a munkáskultúráért, munkásboldogságért harcolni akar, kövesse a jelszót, hogy „Be a Vörös Hadseregbe!”

A színházat teljesen megtöltő közönség percekig tapsolta *Garbai elvtársat*.

Az első fölvonás után *Bokányi elvtárs* mondott nagyhatású beszédet.

A Király Színház

Vörös Katona-napja lelkes proletárközönség előtt zajlott le. A zenekar a Marseillaise-t játszotta el, amelyet állva hallgattak meg. *Szirmai Imre* és *Ihász Aladár* szavalt, azután *Szamuely Tibor* elvtárs mondott beszédet. A cárizmus — nyomond — elűzte azokat, akik szabadságot akartak, a forradalmi proletariátus ezzel szemben azokat üzte el, akik gyávák és kétkedők voltak, amikor a munkásság és parasztság jogaiért kellett küzdeni. A magyar proletárság is vesse ki magából azokat, akik nem fognak fegyvert és nem dolgoznak a Tanácsköztársaságért. A március 21-én elért győzelem félgőzelem, egész győzelemmé csak az teszi, ha az egész világon bekövetkezik a proletáruuralom. Erre az egész győzelemért való harcra hívja föl a munkásokat, parasztokat és katonákat. Ebben a harcban csak kétféle embert ismerhetünk: olyant, aki velünk van, aki a nagy cél szolgálatába szegődik és olyat, aki ez ellen tör. Aki nincs testfel-leléssel velünk, az ellenünk van. Semlegeseket nem ismerünk ebben a harcban. A beszéd után, amely nagy hatást keltett, megkezdődött a „Gróf Rinaldo” előadása.

Fölvonásközben még *Bokányi elvtárs* mondott lelkes, nagyhatású beszédet.

A Belvárosi Színházban
az előadást megelőzően a zongora a Marseillaise-t játszotta. Több szavaltat után *Kunfi Zsigmond* elvtárs népbiztos tartott nagyhatású beszédet, amely óriási lelkesedésre ragadta a megjelenteket.

Az Apolló-Kabaréban

BoKor elvtárs intézett a közönséghez lelkes fölhívást, hogy lépjenek be minél tömegesebben a Vörös Hadseregbe. A közönség lelkes hangulata közben a proletárdiktatura életével fejezte be beszédét.

A Városi Színház

hatalmas nézőterét zsúfolásig megtöltötték ünneplőruhás elvtársaink.

Hat óra után pár perccel fölharsant a teljes zenekarral játszott *Marseillaise*. A forradalom örökbecsű indulóját állva hallgatták végig az elvtársak *Vágó Béla* elvtárs belügy népbiztos hatalmas lendületű beszédében méltatta a Vörös Hadsereg jelentőségét.

Ebben a pillanatban — mondotta *Vágó elvtárs* — a szocializmus szava hangzik föl itt, ahol eddig a mágnás, a bankár, a burzsoa élvezeteinek állt minden rendelkezésére. Amikor a burzsoa kéjpaloták helyett a színház a proletár-kultúra hajléka lett, emlékezzünk meg azokról, akik Oroszország végtelen síkságain, Berlin és Németország ipari centrumaiban, Franciaország és Olaszország forradalmi tartalaszain meghaltak azokért az eszmékért, amelyeket mi itt sértetlenül vívtunk ki. Emlékezzünk meg és álljunk föl azok emlékének tisztelőre, akik mint a Vörös Hadsereg tagjai, mint spartacusok, mint a proletáruuralom harcossal hősi halált haltak. (A közönség föláll.) Abban a gyűjtőfogházi cellában, ahol megszületett a magyar proletariátus egysége, eldült Európa és a világ sorsa is. Csak az erónktől, az elszántságunktól, az áldozatkészségunktől függ, hogy saját Vörös Hadseregünk törhetetlen erejére támaszkodva biztosítsuk a proletárdiktatura vívmányait. Ezt a győzhetetlen Vörös Hadsereget kell megteremtünk, ebbe a hadseregbe minden épkezláb munkásnak be kell lépni.

Az izzó lendületű beszédet percekig tartó tapsal fogadta a közönség, mire a rendes színházi előadás vette kezdetét.

Az Óbudai proletárok színházában,

a *Kisfaludy Színházban* az ünnepséget a Marseillaise vezette be. Majd a „San-Toy” került színre, amelynek második fölvonása végén a társulat minden egyes tagja kis vörös kendőkkel üdvözölte a rabláncoktól megszabadult proletárságot.

A Müszinkörben

ifj. *Rabinovics Miksa* elvtárs tartott a nap jelentőségéről mely hatást keltett előadását. Utána a proletárelétheől merített színdarabot játszottak.

A Muskáti-kabaré

vörös katona-estéjét *Csöbor Ernő* előadása vezette be. Óriási hatással szavalta el *Farkas elvtársunknak* „Jön az őcsém” című versét. *Csillag Ferenc* elvtársunk méltatta az est jelentőségét.

A Fővárosi Orfeum

szombat esti előadása előtt *Fehér Artur*, *Ferenczy Károly* és *Bálint Béla* szavaltak forradalmi verseket, majd a vörös katonanap jelentőségét *Pajor Rudolf* elvtárs ismertette nagy hatás mellett. A szép és mindvégig forradalmi hangulatu ünnepséget a katonadalárda zárta be.

A Royal-Orfeumban

Neumann József elvtárs lelkes szavakban fejtegette azokat a küzdelmeket, amelyeket a proletariátus megvívott és amelyek a proletárság folszabadásához vezettek.

Az Intim Kabaréban

telt ház előtt *Rabinovits Andor* elvtárs tartott előadást a proletárdiktaturáról és a Vörös Hadseregről.

A Városligeti Magyar Színpadon

Bernhardt elvtárs a proletárdiktaturát fejtegette.

Vörös toborzó.

Minden toborzóhelyen ezrével és ezrével jelentkeznek a Vörös Hadseregbe. — A vörös internacionális ezred. — Tengerészek Dunaörsége.

A döntő nagy lépés megtörtént: Kezet nyújtottunk az orosz proletárságnak és hadat üzentünk a tőke nyugati urainak. A harcot meg is kell nyernünk. Meg kell nyernünk, mert ez az utolsó, az élet-halálharc. Erzi és tudja ezt minden proletár és ennek a tudatnak, ennek a nagy fölismerésnek az izzó tüze ég mindenki lelkében. Azt a hadsereget, amely a döntő harcot megvívja, meg kell teremtenünk. Ez a mi harcunk, nem az, amit eddig kellett vívni az elnyomók gyilkos parancsára.

Nő, egyre nő a folszabadó nagy sereg. Az öntudatos, elszánt, a maga és az emberiség folszabadásáért harcra kész proletároknak megszámlálhatatlan ezrei özönlenek a toborzó

helyekre, hogy tagjai lehessenek a világot folszabadó Vörös Hadseregnek.

Minden toborzóhely egy-egy izzó gócpontja az elinduló, a tette elszánt, a lesújtani és győzni kész proletárakaratra. A jelentkezés mindenütt olyan tömeges, hogy a toborzó bizottságok alig győzik a sorozás munkáját.

A Martinovics-laktanyában

(régí *Mária Terézia-laktanya*) egy indulásra kész zászlóalj tartja éppen izgalomban a toborzásra jelentkezőket, amikor belépünk az óriási udvarba. A teljesen fölszerelt zászlóalj fegyelmezett sorokban nagy négyzeteket alkotva várja a jelt az indulásra. Jókedvűek, itt-ott dal harsan föl köztük. Piros dísz valamennyin és fölöttük sok piros, virágos zászló. Elölép a zászlóaljparancsnok és vigyázzt vezényel. A nagy csöndbe azután beharsan hatalmas erővel a katonazenekar Marseillaise-e. Utána háromszoros éljen a proletárdiktaturára, a Vörös Hadseregre, *Prégerre*, a zászlóalj parancsnokára és a menet elindul.

Akik ott maradnak, néznek meg utánuk sokáig, azután özönlenek a toborzó helyre, a földszint egyik tágas helyiségébe. Távolról sem fének be valamennyien. Két hosszú sorba állnak és izgatottan várják, hogy bejussanak.

Bent már folyik a sorozás. Minden jelentkező először igazolja magát a toborzó tisztnek elött, hogy szervezett munkás. Azután az orvos elé áll, aki kimondja az alkalmas vagy alkalmatlanságot. Aki alkalmas, boldogan megy a másik asztalhoz, ahol kiállítják igazolványát és aláírattják vele: „A Vörös Katona kötelező-jét”, amelyben megfogadja, hogy bárhol is rendeli a tanácsköztársaságnak és a proletárdiktaturának érdeke, földadatát holdit megvető rettenthetetlen bátorsággal teljesíti.

Toborzónak itt a gyalogság, a tüzérség, lovaság, árkászok és távirászkok számára.

És aki „alkalmatlan”, az leverten távozik, míg a többiek lelkes örömmel külön gyülekeznek.

Vannak köztük minden nyelvűek és minden nemzetiségűek, akik már szolgáltak az orosz vörös gárdában. Ezekből alkotják majd meg a Vörös Hadsereg nemzetközi ezredét. Az első már 1500 emberrel megalakult, az ezredet megfelelő számú és nemzetiségű tiszt vezeti.

A Bebel-laktanyában,

kint a *Kelenföldön*, a régi 29-es honvéd-laktanyában ugyanolyan tömegesen jelentkeznek a vörös katonák. Három nap alatt mintegy 5000 proletárt vettek föl itt a Vörös Hadseregbe.

A hangulat közöttük rendkívül lelkes. Valamennyien régi, hadviselt szervezett munkások, akik öntudatosak, elszántak és szívvel-lelkel szolgálik a Tanácsköztársaságot.

A tengerészeket

a Vörös Hadsereg Dunaörségébe, a Laktanya-utca 30. szám alatti kaszárnyában toborozzák. A toborzás már napok óta folyik a legnagyobb lelkesedéssel.

Csak hivatásos tengerészt soroznak be. Kell minden szakma: gépész, elektrista, tüzér, távirászk, földészeti tengerész, a fölvetel alkalmával a legszigorubb igazoltatást gyakorolják. Kétes egyének, akiknek egyénisége nem tisztázott, a legélesebb vallatás alá kerülnek. A hangulat közöttük nagyszerű és forradalmi.

De nemcsak itt ilyen a hangulat és ilyen tömeges a jelentkezés, hanem mindenütt, a többi sorozó helyeken is.

Egyre nő a nagy sereg, a Vörös Hadsereg, amely le fogja rombolni ezt a gonosz, erkölcs-telen, gyilkos társadalmat.

LEGÚJABB

A németektől elveszik a rekvirált állatokat.

(Berlin, március 29.) A fegyverszüneti bizottság mai ülésén Noudent tábornok jegyzéket nyújtott át a német megbizottaknak, amely közli, hogy a francia és a belga kormány elhatározta, hogy haladéktalanul visszaveszik azokat a lovakat és más állatokat, amelyeket a németek Franciaországban és Belgiumban rekviráltak. Elszállítattják a Franciaországból és Belgiumból elvitt mezőgazdasági anyagot is. A német kormány föntartotta magát, hogy erre a fölháborító határozatra megfelelő választ adjon.

A saarvölgyi bányászok sztrájkba léptek.

(Saarbrücken, március 29.) A *üdweileri* és *bürgelfreudeni* állami bányák munkássága e hó 26-án, szerdán, sztrájkba lépett. Mozgalmukhoz, amely a bajor bányákra is áterjedt, csatlakoztak a Saarvidék összes többi állami bányái is. A sztrájk megszüntetése céljából a bányagazgatóságok, a francia megszálló hatóságok és a szakszervezetek között tárgyalások folynak.